

bliver en Del, og en mindre Del, af den samlede Arbejdsmaengde eller Forøgelse af Arbejdsmaengden, som Loven har forudsat, at der skulde bringes til Veie. Dette tror jeg er umodsigeligt. Jeg tror altsaa, det er fuldt berettiget at sige, at den Forandring, der er sket i Regjeringens Forslag ved at borttage §§ 7 og 8, i Virkeligheden har væsentlig beværet eller i høi Grad formindsket Lovforslagets Karakter af at være modarbeidende selve Arbejdsløsheden, og dette har ganske vist staaet for Regjeringen som et Hovedformaal for selve Lovforslaget. At Regjeringen ved Siden deraf har havt Die for, at Tilvebringelsen af mere Arbejde ikke vilde være tilstrækkelig under den nuværende Situation, derom bære de andre Paragrafer, §§ 2—6. Vidnesbyrd. Jeg beklager meget, at Folkethinget ganske har borttaget § 7 af det oprindelige Lovforslag. Jeg udtalte i det andet Thing, og jeg vil gjentage det her, at Regjeringen vilde være villig til at modtage Lovforslaget med en formindsket § 7, og at naar der i Virkeligheden kunde paapeges saadanne Foretagender blandt dem, der vare opførte paa § 7, som krævede en længere Tids Underfølgelse og Forhandling, ja, hvorom der endog kunde være Strid, vilde Regjeringen være villig til at finde sig i, at saadanne Foretagender bleve udeladte paa § 7, idet man saa senere kunde i Hoforhandle om disse udfødte Poster. Det gjælder jo nemlig i egentligste Forstand her, at derjom Lovforslaget skal gjøre sin fulde Nytte, saa maa dets Vedtagelse ikke lade vente for længe paa sig, og at jo hurtigere det vedtages, jo større Nytte vil det gjøre. Det forekommer mig altsaa, at den Stilling er fuldt forklarlig fra Regjeringens Side at sige: Vi ville for hurtigt at opnaa et Resultat nøies med de Arbejder og Foretagender i § 7, mod hvilke den ikke kan reises nogen berettiget Indvending af de Grunde, jeg har nævnt, og Regjeringen vil saa under de senere Forhandlinger søge at opnaa Oversensstemmelse med begge Rigsdagens Afdelinger om de foreløbig udfødte Foretagender. Jeg beklager, at jeg ikke er i Stand til at give dette Thing nogen Veiledning, derjom man skulde ønske at vide, hvilke af den store Række Foretagender, der ere foreslaaede, som det andet Thing har særlige Indvendinger imod, thi Forhandlingerne i det andet Thing have ikke givet mig nogen saadan Oplysning, som jeg kunde lade gaa videre i dette Thing.

Hvad angaar den anden Del af Lovforslaget, som tager Sigte paa at lette for Kommunerne en hurtig Tilvebringelse af Midler til at afhjælpe den tilstedeværende Nød, da er Regjeringen gaaet ud fra den Forudsæt-

ning, at Landets Kommuner vare i Stand til og selv havde Kræfter nok til at magte Udsættelsen af disse Understøttelser i Anledning af Nøden, men jeg har i det andet Thing udtalt, og jeg gjentager det her, at derjom man nævner Tvivl om, at alle Landets Kommuner vilde være i Stand til at magte dette, eller derjom man veed, at der ved Bemyttelsen af §§ 2—6 vil gaa længere Tid hen for Kommunerne med at tilvebringe de fornødne Midler, da vil Regjeringen være villig til at modtage paa Lovforslaget en Bestemmelse om, at der kan gjøres Udlaan til Kommunerne til Bestridelsen af Udgifterne ved den frivillige Fattigforørgelse, paa Landet og i Kjøbstæderne de Fattiges Kasse, og i Kjøbenhavn andre Organer, thi de Fattiges Kasse eksisterer jo ikke her. Jeg skulde ikke have Noget imod, om disse Laan bleve ydede paa særlig gunstige Vilkaar i Lighed med, hvad der er bestemt i § 1 om Udlaan til kommunale Arbejder, og jeg skjøner ikke rettere, end at, naar en saadan Laaneparagraf er vedtagen, og naar den havde virket i den forestaaende Vinter, man da igjennem Kvantiteten af de Laan, der vare optagne i Kommunerne, og den Redegjørelse, som sandsynligvis vilde staa i Forbindelse dermed for Kommunerens Stilling i det Hele, vilde have en god Veiledning for en Underfølgelse af — hvis en saadan maatte ønskes — om og hvorvidt der kunde være Anledning til helt eller delvis at eftergive saadanne Laan. Naar selve Lovens Bestemmelser indskrænke sig til at give en Laanebemyndigelse til Finansministeren, da skjøner jeg ikke rettere, end at der ikke burde reises alvorlige Indvendinger derimod. Jeg har i alt Fald for mit Vedkommende antaget, at slige Indvendinger ikke ville komme frem med nogen stor Styrke, da en ganske lignende Bestemmelse jo tidligere er bleven vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger, en Bestemmelse, som findes i Loven af 10de Marts 1879.

Et æret Medlem, som har havt Ordet et Par Gange i Dag, har udtalt, hvad der utvivlsomt er en stor Sandhed, at man maa tage Hensyn til Kjendsgjerninger, selv om disse synes kun at have været meget slet motiverede, men det forekommer mig, at det ærede Medlem, som gjorde os opmærksom paa denne Sandhed, ogsaa burde have draget den Konsekvens deraf, at han ikke særlig skulde have opfordret dette Thing til uden videre at modtage den ny § 7, thi for ham maatte det jo staa som en Kjendsgjerning, selv om han ikke ansaa den for vel motiveret, at dette Thing saa vel som Regjeringen tidligere ved lignende Veiligheder bestemt har modsat sig den Maade at anvende